

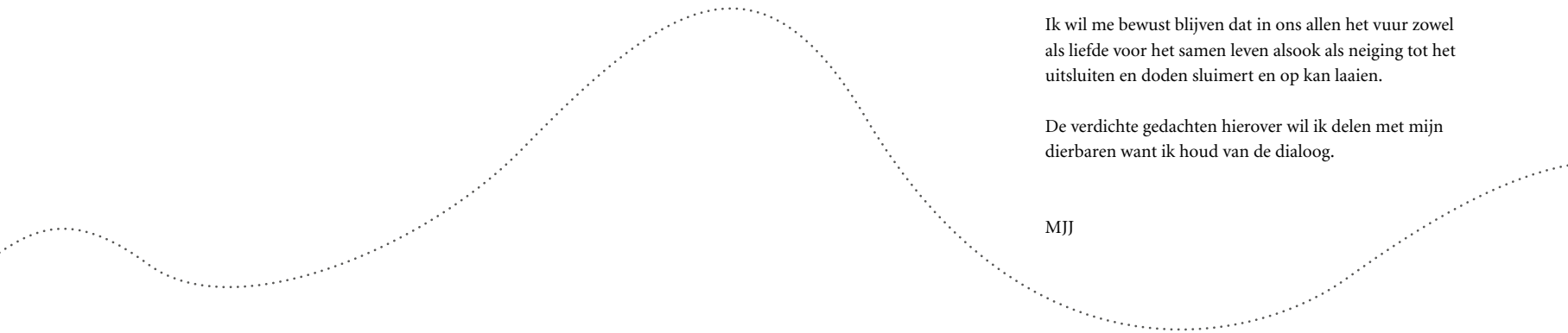
Mens en vuur

Mens en vuur

verdichte gedachten
2017 - 2019

Monika M. Joras

Voorwoord

Leven kan zichtbaar zijn als vuur in ons en om ons heen.

Leven kan oplichten in vuur en krachtig voelbaar worden als omarmende liefde voor mensen en voor onze aarde.

Vuur kan ook zo gevaarlijk zijn dat as alleen nog overblijft. Misbruik van vuurkracht heeft uitsluitende en dodelijke gevolgen.

Ik wil me bewust blijven dat in ons allen het vuur zowel als liefde voor het samen leven alsook als neiging tot het uitsluiten en doden sluimert en op kan laaien.

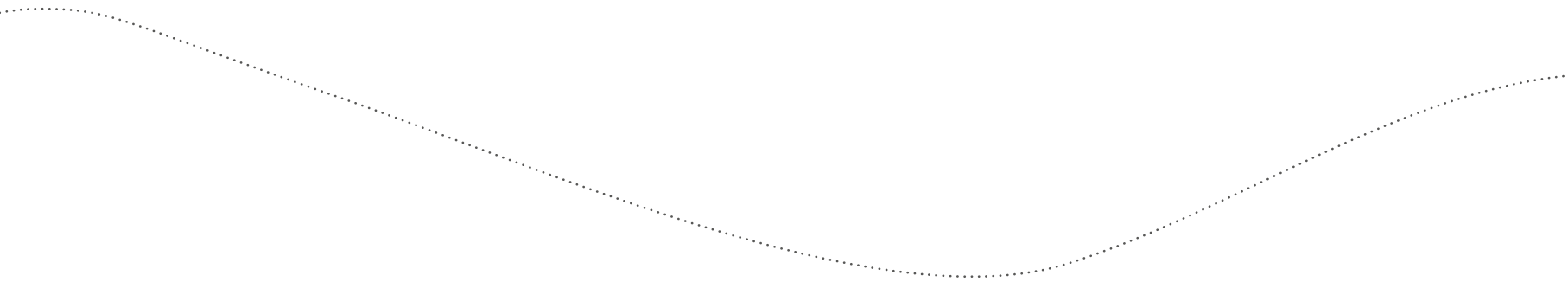
De verdichte gedachten hierover wil ik delen met mijn dierbaren want ik houd van de dialoog.

MJJ

©2019 Monika M. Joras, Haarlem

Tekst	Monika M. Joras, Haarlem
Vormgeving	Sjoukje Ziel grafisch ontwerp, Amersfoort
Drukwerk	Vandenberg drukwerken, Maarn
Afwerking	Boekbinderij Patist, Bilthoven
Papiersoort	Binnenwerk Bioset 120 grams, Grafisch Papier
	Omslag Keaykolour gebroken wit nerf 300 grams, Grafisch Papier
ISBN/EAN	978-90-823159-6-7
Uitgever	M. Jongerius-Joras, Haarlem

Mens en vuur

Beeld

vuur

jij bent mijn beeld
voor de liefde

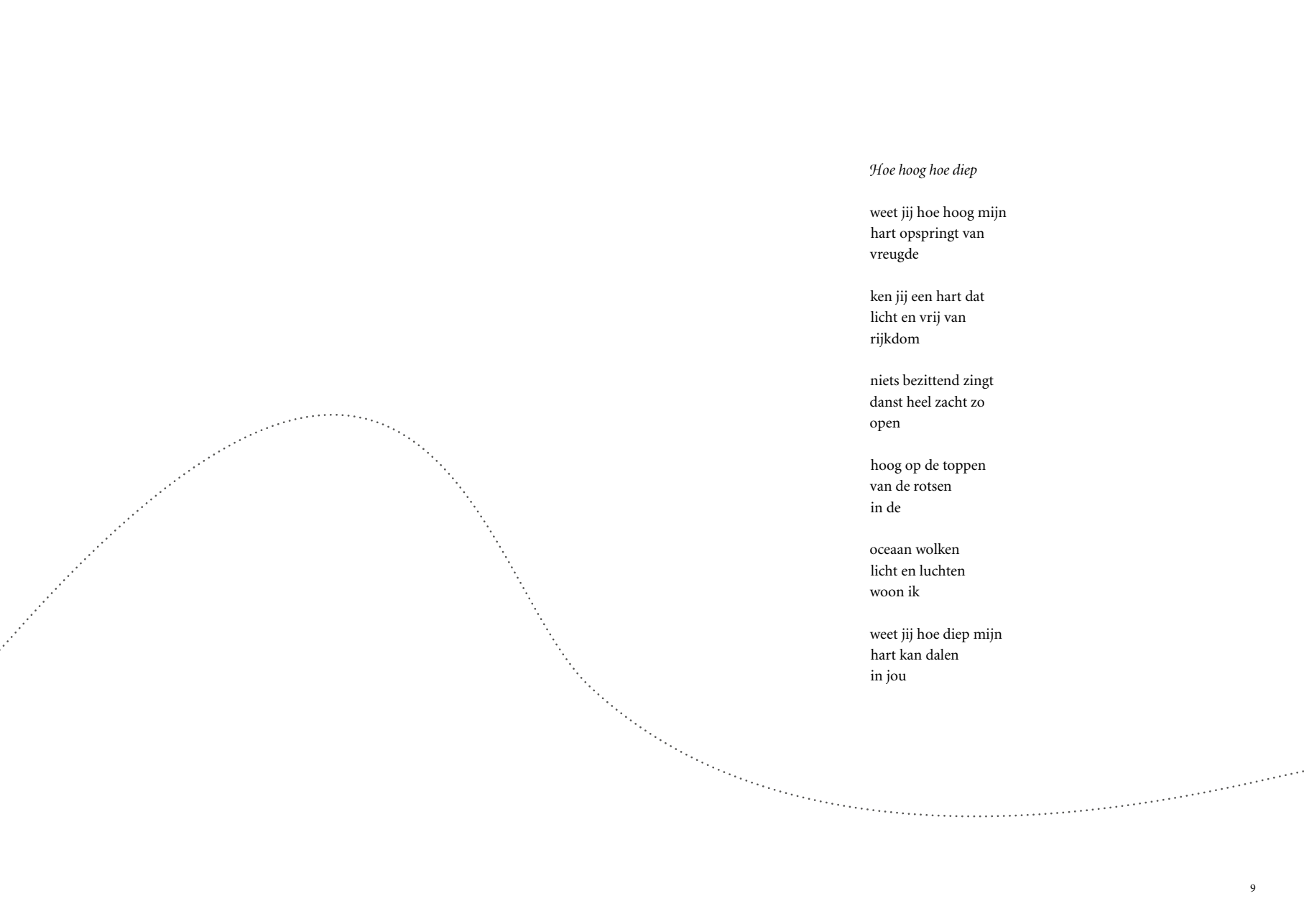
stralend krachtig warm
hartstocht die spettert
maar ook zo veel meer

laaiende woede heet

broos knisperend hart
schroeiende zegel
gloeit op mijn arm

ik een klein mens
roep help erbarm

vuur

Hoe hoog hoe diep

weet jij hoe hoog mijn
hart opspringt van
vreugde

ken jij een hart dat
licht en vrij van
rijkdom

niets bezittend zingt
danst heel zacht zo
open

hoog op de toppen
van de rotsen
in de

ocean wolken
licht en luchten
woon ik

weet jij hoe diep mijn
hart kan dalen
in jou

Aanraken

een lichaam zo aanraken
dat de zielen elkaar raken

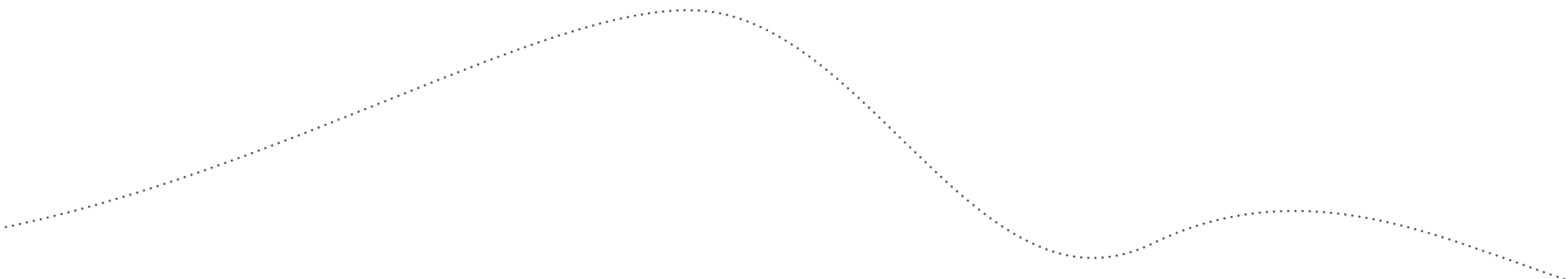
zielen zo elkaar laten raken
dat het lichaam wordt geraakt

vertel hoe kan dit gaan

is het wel mogelijk elkaar
zo aan te raken dat elke cel

danst van geluk en de ziel
onbevreesd kan stralen

door en in het hele lichaam

Houden van

elkaar koesteren
elkaar laven
elkaars adem zoeken

omhoog tasten
de grondtoon horen

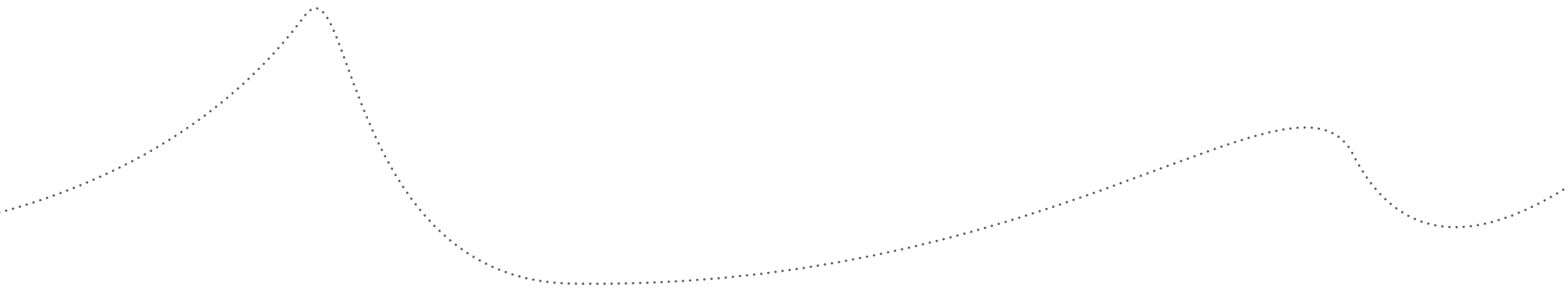
ook in het verschil
elkaar verstaan

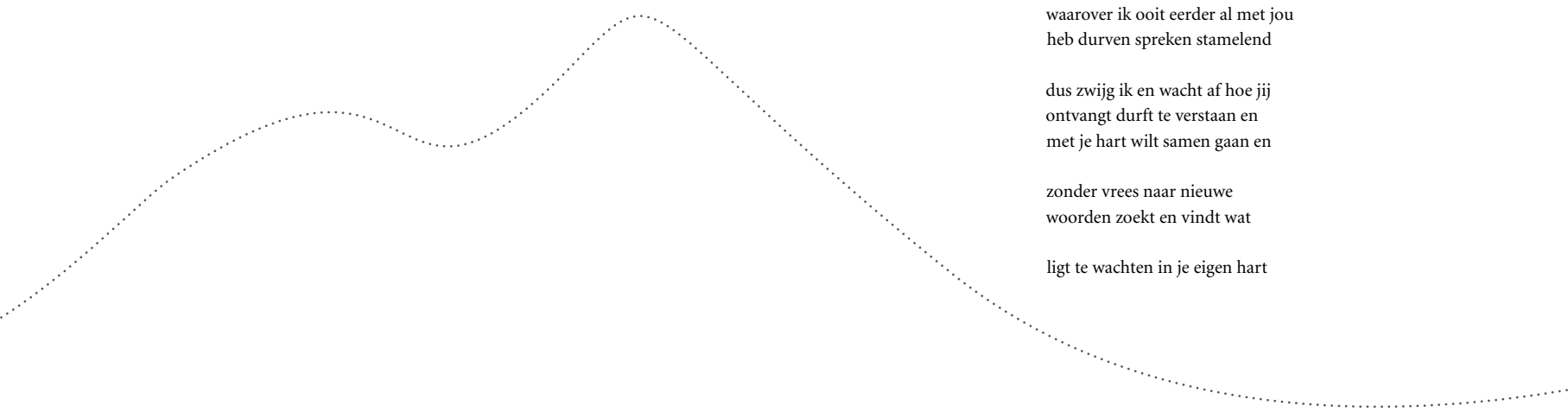
Aanraking is een gedicht

als stromen in je lichaam
konden zingen in taal
en het sluimerende voelen
op kon staan voor in je mond

dan deden zij kond van raken
aan huid en aan ziel je armen
zouden vleugels gaan worden
neerdalen onder mijn oksels

woordeloos zou ik jouw huid
voelen als een krachtig gedicht
onze ogen onze lippen gesloten
hart en ziel naar elkaar gericht

Het lijkt maar is het niet

soms lijken dingen als twee druppels
water op elkaar maar blijken zij
toch van een heel andere natuur
te zijn zo klinkt in mij een mooi
refrein van geven en ontvangen
en liefde sterk en teder van ziel
tot ziel van creatieve bron naar
creatieve bron veel mensen
noemen dat verliefd het lijkt
erop maar kom wij weten beter
jij kent het uit je jonge jaren en
ik heb zo intens ervaren hoe
mooi en tijdelijk het is neen niets
kan evenaren wat nu na weinig
jaren ons al zo diep verbindt

het klopt er zijn geen woorden
om te beschrijven wat het is
waarover ik ooit eerder al met jou
heb durven spreken stamelend

dus zwijg ik en wacht af hoe jij
ontvangt durft te verstaan en
met je hart wilt samen gaan en

zonder vrees naar nieuwe
woorden zoekt en vindt wat

ligt te wachten in je eigen hart

Vuur

fel als het vuur in mijn jeugd
zo fel is dit vuur nu nog steeds

de vlam van mijn vuur stuurt licht
spettert bij ontmoetingen uit mijn ogen

de gloed van de vlam smeult niet maar
brandt juist veel feller dan weleer

zo warm als mijn hartstocht ook straalt
de gloed blijft wel verborgen in mijn hart

Kus

in elke cel van je lichaam kus ik je ziel
beviel jou de eerbied van mijn
lippen werd mijn verlangen zo dicht bij jou
te zijn ontvangen als uiting van raken
in onvoorwaardelijk ontmoeten

verwondering van mijn kruin
tot diep onder mijn voeten
bezielt mijn adem mijn zuchten
ontroering ik leef toch maar even
nooit kan ik meer vluchten

jouw kus zelfs op papier
laat al mijn cellen zweven

Ongeloof

dat jij van mij
kan houden
geloofst geen mens
ook ik
geloof het niet

en jij bevat jij het

kan jij dan wel
geloven dat ik
van jou kan
houden

geloof jij het

neen ik bevat
het niet

wat is er met geloven
en niet bevatten toch
gebeurd

teruggekeerd
naar wat ik voel
in alle cellen van
mijn lijf
weet ik mij thuis
daar verblijf ik
in mijn hart
en ziel

intens beviel het mij
dat al mijn cellen
durven voelen

nu weet ik weer
dat heel mijn voelend hart
geloven en bevatten
niet meer gaat
overschatten

wie geloofst nog ongeloof

Beproefd

dat zo mijn hart beproefd wordt
alweer ik kon het niet voorzien
toch kan het ja want op mijn weg
hierheen bleef ik zwaar snoeien

nu kan ik laten zien hoe vrij ik
leef van elke wens jou te
bezitten ik laat die los laat pijn
opnieuw mij raken ik zal groeien

als iemand weet hoe ik me voel
zal jij dat zijn die in mijn ziel
zijn vaste plaats heeft in jouw
eigen hart mijn bloemen bloeien

Vlinder

grote sterke vlinder
crème-wit kleurig stralend

vliegt de hele dag in
onze voortuin op en
neer kijkt af en toe naar
binnen neen iets anders
kan ik niet verzinnen
dan dat jij het bent die
mij wil zien maar niet kan
komen bossen bloemen
zie je in de kamer staan ik
denk jij wil naar binnen
gaan waar in die bloemen
nectar dromen geuren

bij me wil je zijn voor
altijd samen vlinders

Herfst vlinder

diep stil en helder geel
dwarrelt het herfstblad
op mijn voeten neer
zie daar de vlinder is er weer

ik wandel stil
jij zweeft
om me heen

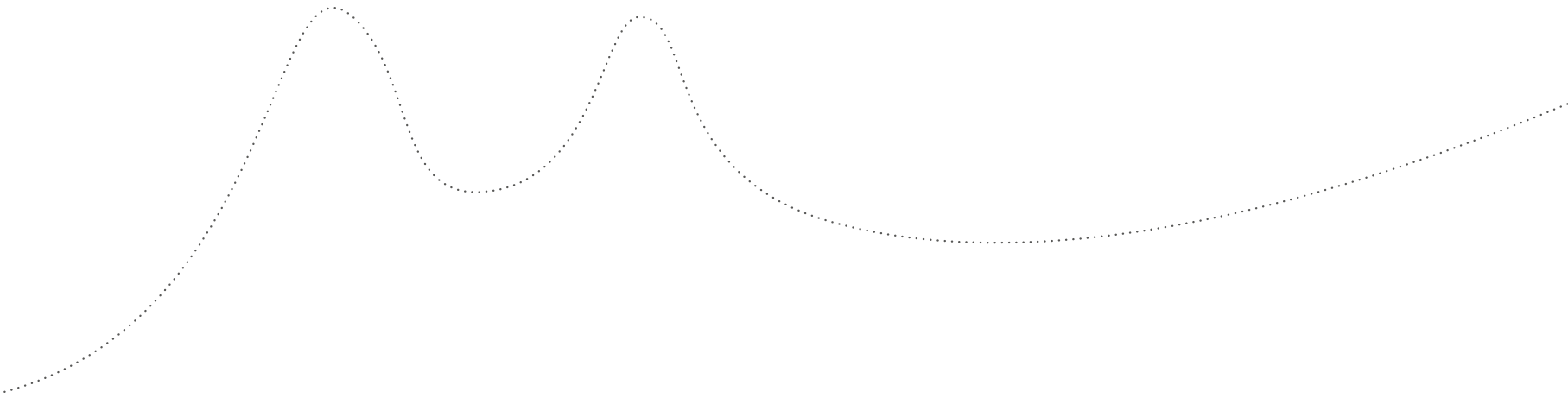
mensen laten me alleen
zoeken naar een straaltje zon
jij blijft bij mij en ik bij jou
zwijgend dansen wij in onze bron

Dezelfde vlinder

vliegen blijf jij heen en weer
laat je dragen door de
vlagen van een zachte wind

jij blijft je lijkt hier thuis
mijn huid zij trilt in elke
cel ben jij zo welkom voor

elke porie ligt een rode looper
vliegen kan jij in en uit
vertrouwd en veilig.

Vlinder nieuw

het is de oude vlinder niet
hij vliegt zo krachtig minder
zacht zijn kleur is prachtig
warm en diep het geel van een
citroen niet crème-wit zoals toen
ik hem de eerste keer mocht zien

rustend op zijn struik dichtbij
kijkt hij naar mij en ik naar hem
wij wisselen geen woord alleen
het kijken is voldoende heen
en weer vliegt onze blik in
stilte blijf ik kijken vol geluk

zo anders is hij nu ik zie zijn
kracht steeds groeien en geniet
van vleugelslag van kleur en
geur van bloeien, zelf blijf ik
doorgaan met mijn groeien en
vredig rusten in zijn schaduw

Vlinder leeg

waar ben jij oh vlinder toch gebleven
waar verblijf jij nou zo vederlicht

leeg is mijn tuin als jij er niet in zweeft
op de vlagen van de wind mijn gezicht

blijft zoeken naar je lichte kleur

dan voel ik dat je uitrust in mijn ziel

ik hoor je stem stil in mijn oor ja ik ben
hier ik ga toch niet ver weg zo zonder
jou het lijkt maar zo maar is het niet

nu kus ik je heel zacht en teder op
de vleugels in jouw nek jij ontvangt mij

diep ontroerd mijn liefste ziel bewoner

Zijn voor elkaar

ben ik jouw regenwolk
waarin mijn zachte druppels
wachten op hun tijd jouw
huid te kunnen strelen

ben jij mijn avondzon die
in de ochtend al er naar
verlangt mijn ogen warm
te vullen met jouw gloed

ben ik jouw rots waar jij
op rust na wandelingen
klimmend gaat zoeken naar
jouw stilte in mijn bron

ben jij mijn oceaan die in
zijn golven mij gebaard mij
wiegend draagt in eb met
vloed gepaard mij huisvest

Dichtbij

ik wil je drinken maar
je bent het water al in
alle lichaamscellen

ik wil je strelen en ik voel
je bent mijn hele huid

ik wil je zien je straalt
als licht fel uit mijn ogen

ik wil je horen je klinkt
als lied al in mijn oren

ik wil je voelen kijk
je woont al in mijn hart
verwonderd zwijg ik stil

Diepe liefde

als jij de stroom bent ik de rots
hou ik van jou zoals je bent als in
een tango samen dansend blijven
jij en ik diep onveranderd nooit
aangepast of smeltend maar sterk
en krachtig met elkaar bewegend
druppels rondom rots in stromen

jouw flessenpost is aangekomen
ontroerd lees ik en druppels
vallen op papier mijn ogen
lopen vol mijn voeten nu nog hier
zij willen hollen naar je toe maar
ik moet zwemmen, zwemmen
eindeloos in golven op en neer

totdat ik zelf als flessenpost
door jou ontvangen wordt
herken jij mij dan als een brief
die overloopt van zoete tranen
die ook jouw ogen vullen, zo lief
kan jij mij nooit meer zien
ik ben vergaan tot druppels rots

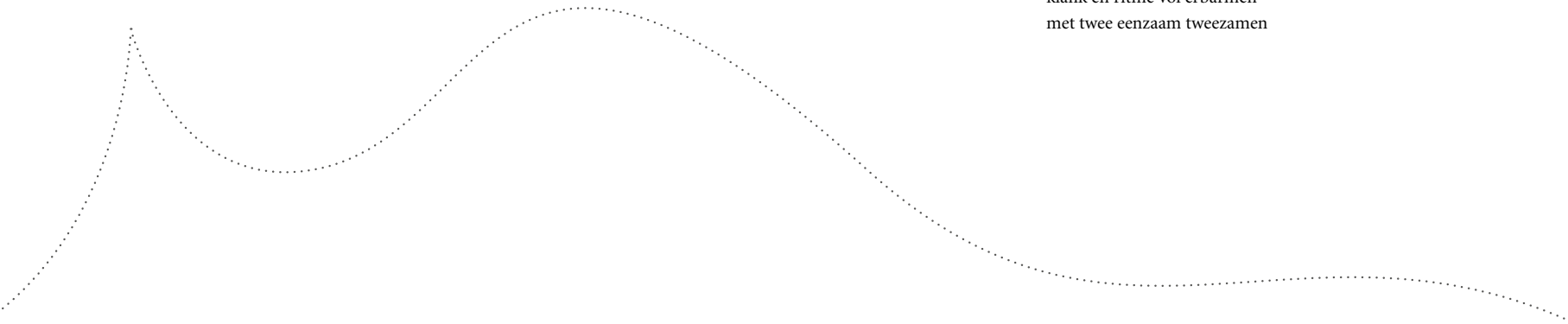
Bijeen

een grote zoen zacht gedrapeerd
om twee diep stille mensen heen
gloed van een transparante deken

ingebed in warme stroom vol energie
een zachte storm van eenzaamheid
lichtgevend druppelrijk de ademhaling

ontroerd verwonderd luisterend
gekluisterd aan de stoelen
durven zij te voelen cellendans

in hart en ziel in lippen ogen
klank en ritme vol erbarmen
met twee eenzaam tweezamen

Ga verder

ja mijn lief
ik vergeet je niet
met smart bewaar
ik jou in mijn hart
voor altijd

omdat ik van jou
hou ga ik verder
jij ziet dat als teken
van liefde
voor jou
dat ik doorga
op mijn weg

uit liefde
voor mij
vraag jij oprecht
zonder jou
mijn levensweg te gaan
nu besef ik dan ook jouw
gelijk zoveel houden wij

van elkaar
dat we trouw blijven aan
ons eigen leven dat wij
hebben ontvangen voor
heel even

Geraakt

de raking in het nu van onze ziel
voltrekt zich in het onbekende
zogenaamd het onbewuste van
ons zijn pas achteraf ontdekken
denken wij en kunnen dan bewust
herkennen en erkennen een zijnde
van ons innerlijk waar leven zetelt

toestaan open gaan voor elke raking
door leven liefde leed en ook door pijn
maakt dat de stroom vol energie een
landschap vruchtbaar achter laat waar
stap voor stap bewoonbaar land ontstaat
zelfs de tirannen kunnen niet verslaan
wat door rivieren vol van liefde is gegaan

Mens tot mens

geheime onderkende overleving

jij wiegt mij in jouw armen
zoals je ooit zo warm zo teder
je kinderen kon dragen liefdevol
verantwoord en heel zorgzaam

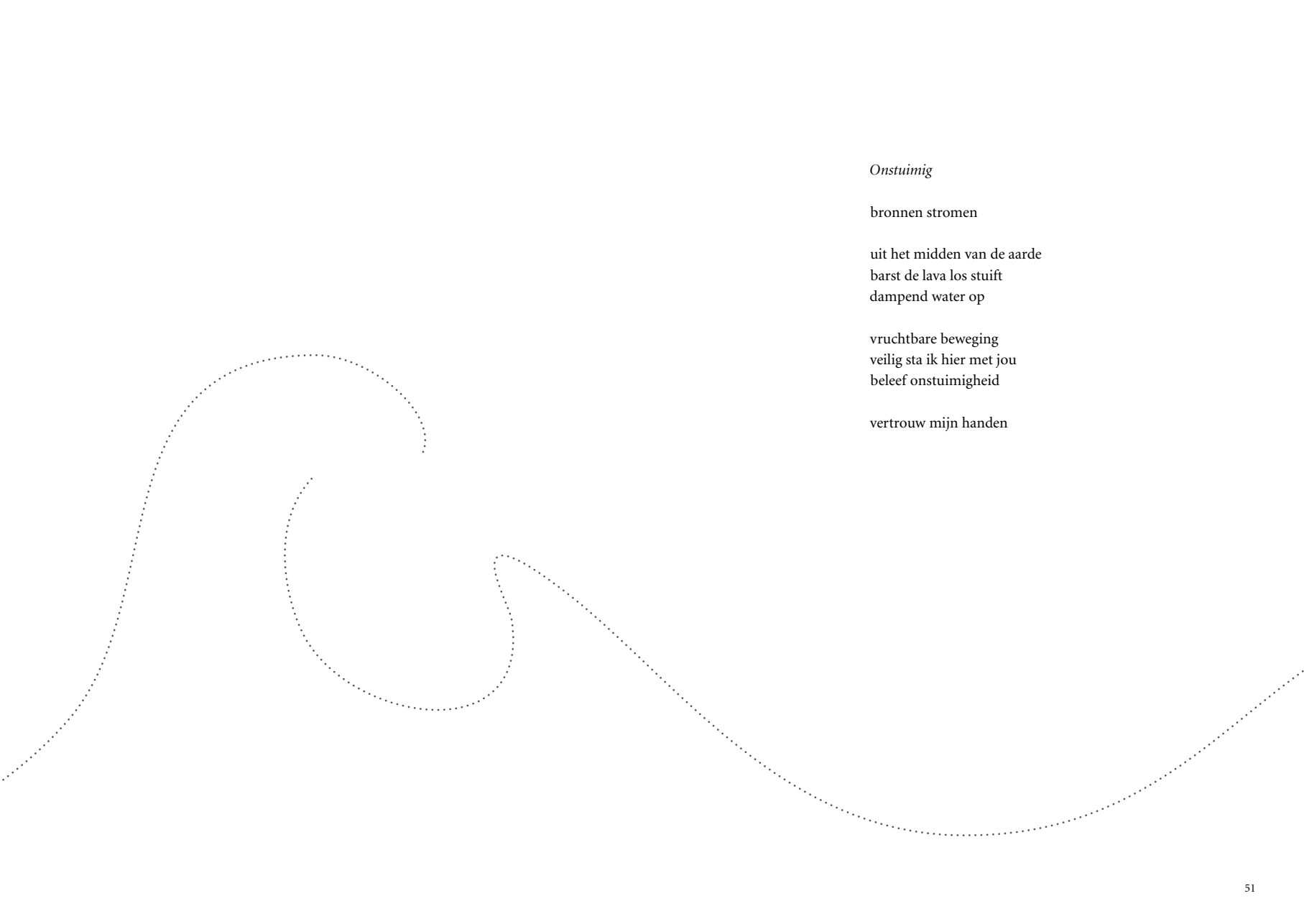
als jij mij niet gaat wiegen dan
kan zomaar je hart vol vuur
gaan vliegen op en neer jouw
ademhaling diep verzuchten over

bekend intens gevoel dat jij steeds weer
met weemoed kan ervaren en beheren
jij hoeft dit niet met zoveel kracht te gaan
bezweren een overstromend vat vol gloed

ik kan ontvangen zelfs het diepst
verlangen van je hart en ziel
zonder jou te willen vangen oh oude angst
als een bezit als ding dat viel in mensenhanden

jij lijkt het stoer te dragen ondanks veel oude pijn
geleerd heb je te overleven zonder vragen toch
proef jij de moed in jou die vrij wil zijn wil leven
en wil liefde geven en ontvangen van cel tot cel

van mens tot mens en openhartig

Onstuimig

bronnen stromen

uit het midden van de aarde
barst de lava los stuift
dampend water op

vruchtbare beweging
veilig sta ik hier met jou
beleef onstuimigheid

vertrouw mijn handen

Oeroud begeren

in mijn diepe grond
leeft intens het beeld
van mijn begeren

als een meertje
veilig en schoon
aan de rand van het bos
vult in het zonlicht
lig ik te wachten
geduldig en open
op jouw duik

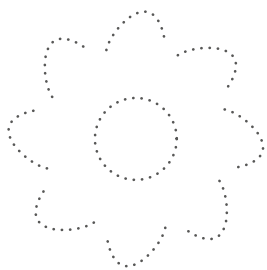
vol vertrouwen
neem je een aanloop
spring je omhoog
en omlaag in mij
zwem je rond met
blijde slagen in je
eigen begeerte

open gaat mijn grond
helemaal omvat ik je
geef je niet meer terug

Moeras

ondergedoken in het moeras
verstoken van elk comfortabel
grasland bed en water veel later
mocht ik beseffen hoe intens gelukkig
ik was in die stilte en armoe
waar alleen nog mijn adem mijn
hartslag mijn liefde bestond
zonder opsmuk maar diep met mijn
voeten gegrond in oude verhalen

toen dacht ik aan jou in de avond
de morgen en middag in mijn slaap
waar ik je kan voelen in beide
handen die jou willen strelen
door jou te omvatten met ademhalen
bleef ik leven en liep ik maar door
op mijn doodmoeie voeten in mijn
loodzware schoenen ik bleef overeind
vol stille hoop jou ooit te mogen zoenen

Lindebloesem

drink onze stilte in als lindebloesemthee

jij kijkt steeds met mijn ogen mee
luistert met mijn oren
proeft met mijn tong

jouw lippen vormen woorden
geplukt vers uit mijn mond

dan drink je de stilte in de lindebloesemthee

jouw ogen zien wat zij al in zich dragen
met beide oren hoor je heel je eigen klank
je smaak is al heel lang door jou geproefd

voor in jouw mond liggen de woorden
die over jouw lippen rollen al klaar

de stilte van de lindebloesemthee vertelt

jij kan alleen maar zien in mij wat in jezelf
al opgeslagen ligt zo hoor je mij omdat
de klank al in je oren golft

jouw oor herkent mijn woorden
zij zijn al lang thuis tussen jouw lippen

ken je de stilte de kracht van lindebloesemthee

Hart

daar waar mijn hart zou moeten slaan
kijkt jou een gat met grote diepte aan
nog net geen graf

jij nadert dapper kijkt en ziet dit is
geen diep een spiegel ligt voor jou
je hand raakt aan

je voelt geen pijn maar warmte kloppen
in je vingertoppen danst het strelend ritme
van je eigen hart

die grote diepte is mijn ziel zij durft mijn hart
aan jou te geven als gave van haar eigen leven
samen kloppen wij

Hoe

versmelten van twee zielen
kan alleen de hand van onze dood
met zijn fluwelen smeedijzeren
hamer

als nu al onze zielen zo versmolten
zijn tot één is dan de dood al heel
dichtbij of staat hij verbaasd te
kijken

hoe hem zijn hamer wordt
ontfutseld hoe sprakeloos hij aan
moet zien dat deze twee ja wij nog
leven

Zin

grote stilte valt
als verse sneeuw
neer op mijn dak
bevend ontvang ik
haar
zij schudt
mij op hoognodig
ja ik weet het goed
lawaai bracht mij ver heen
ik ben er weer
duik onder daar
waar alles is te leen
en een met jou mijn
bron
stil luister ik en
kijk naar taal en teken
in mijn eenzame kom

Vergaan

mens en vuur gevaarlijk spel zo met elkaar
vurig licht wil ik vangen in jouw en in mijn handen
geheime verlangens smeden zacht banden
gevangen struikelen wij ons huis komt nooit klaar

hoe kan ik je ontvangen als jouw vuur niet meer brandt
mijn adem gaat over in mist als jouw hartslag
dreigt te stoppen mijn ogen sluiten zich ik mag
jou niet zien niet voelen waar ben je geland

woestijn heeft bezit genomen van de oceaan
rots verpulvert planten vergaan van groen tot geel
licht breekt in laatste druppels niets blijft meer heel
vuur en mens zijn als as in eenzame wind vergaan

Openheid

hart en ziel zijn vrij
zo spreek ik tegen mij
zo spreek ik tegen jou

mijn hele lichaam staat erbij
te kijken spreekt verwonderd

waar blijf dan ik nu jij je ziel
de voorkeur geeft zolang je
leeft bleef ik je trouw en nu

je ziel de diepste openheid
ervaart begint je rouw om
mij wel heel erg vroeg ik ben

er nog en even krachtig is
mijn hunkering naar diepe
eenheid lijfelijk in elke cel

ga jij nu niet te snel naar
zielenoorden of zijn je woorden
een mantel die mij helemaal

bedekt daaronder zindert het
mijn openheid is voelbaar zie
zij vraagt nog steeds vervulling

van mens tot mens van lijf tot
lijf waar alle cellen rijp en zoet
zo open zijn als heel je ziel

Taal brug

mijn binnenkant vrij onbekend ja ongevraagd gegeven
kijkt om zich heen legt steen op steen bouwt langzaam
een brug naar buiten daaroverheen groeit woord van naam
tot taal verbindt mijn binnen zijn verbaal en eerder ook
al non-verbaal met heel mijn buiten zijn en al wat leeft en
staat dichtbij veraf wel om mij heen

over die brug loopt mijn verlangen een met jou te zijn
verbonden wel maar geen bezit ja zonder taal te mogen
samen zijn elkaar begrijpen zonder woorden zonder lijf
zonder materie maar zodra ik mij met jou verbind gaat
mijn verlangen spreken het is niet blind niet doof niet
stom zodra ik dichtbij je kom over de brug is daar weer
hunkerende taal

waar kan ik liggen zonder gevaar hoe kan ik blijven
voorgoed in de lijn tussen je hoofd en je schouder je hals
als een kom ontvangt mijn gezicht naar jou gericht en ook
naar binnen hier kan ik blijven rusten en mij stil bezinnen
op het zielenverlangen naar jou hele mens naar het thuis
zijn bij elkaar waar je ook bent

nu ook in de kom van je hals zie ik de holle boog onze brug
dakloos berg ik me daar voor kou regen en wind totdat
jij mij vindt onder die brug in de warmte van je huid de
aderen stromend vol leven stil houd ik mij daar opeens
kantelt de brug je wang neigt zich opzij naar mij toe mijn
handen raken je eenzame bomen vol dromen op je hoofd

Schok

schokkender
dan de dood
van een
levende

schokkender
dan elke dode

is een
levende
die zichzelf
en de ander
levend
begraaft

opstandig
leef ik

Kwantum

een deeltje van ons zijn
loopt niet meer langs één lijn
het tast tegelijkertijd
wel alle lijnen alle cellen af

zo zou het kunnen zijn
dat jij en ik tegelijk
veraf en ook dichtbij
dezelfde adem halen

uit oeroude druppel water
die ooit in oceanen heeft gewoond
als wolk is rond gaan reizen
zich zacht in onze huid vertoont

Penelope aan Odysseus

mijn lief jij gaat jouw eigen weg
je vaart en dwaalt geniet van
elke heg waarachter je kan
vechten voor erkenning en
je zijn zoals je bent een man

je kan mij niet vergeten je kan
mij niet verwaarlozen want ik
blijf ook mijn weg zo volgen als
jij die op jouw golven tuimelt
diep voel ik dat in al jouw dwalen
jij ervaart hoe je mij overlaat
aan anderen die mij beminnen
ik blijf je trouw stuur elke man
die mij ontvoeren wil naar huis

want jij weet al te goed dat niet
één mens bestaat die mij voor zich
alleen bezit al wil hij dit, mijn bark
vaart op de golven van mijn ziel
die viel voor jou van wie ik hou

Leed

mijn schreeuw doorklieft mijn lijf
dit zware leed kan ik niet aanzien
mijn hart krimpt samen al na een korte
glimp van pijn in de ogen van de ander

opstandig is mijn hele wezen
terwijl ik preek 'het is zoals het
is, aanvaard ons zijn, ons leven,
het eindigt toch voor iedereen'

als de ander lijdt in diepe nood
verscheur ik mijn kledij en gil
mijn onmacht uit mijn keel terwijl
mijn handen hangen in de lucht

vurige sappen spuiten uit mijn
keien diepste wortelgrond barst
open spuwt mijn woede en verdriet
stenen die mijn weg plaveien

In Venetië

zo zwaar was overgaan nog nooit
zo eens met mijn gebrekkig zijn
heb ik me nooit gevoeld als nu
mijn dood stond stil te kijken naar
mijn hart dat eeuwig wilde slaan
geborgen wilde rusten in de hand
van een geliefde die ooit met mij
in hart en ziel en elke cel in heel
mijn lijf met mij wil samengaan

de schoonheid van die stad heeft
mij ontwapend heeft mijn dapper
hart zo bloot gelegd heeft wensen
en verlangens in zoveel cellen diep
verborgen op laten bruisen als straal
uit bronnen in de rotsen voorhoofd
op de grond verwondering maar ook
een schreeuw opstandig eenzaam
in ijle lucht vol ontelbare druppels

Een blik

die ene zin

stil uitgesproken
door een dichter

één mens heb ik maar
nodig als ik dicht

een spiegel vederlicht

onze ogen ontmoeten
elkaar zacht en blij

die ene blik

geen woord vind ik
voor diep geluk

Poëzie

in je ogen zie ik jouw gedichten
zij liggen te wachten op je moed
voorgoed kunnen zij verborgen
blijven als je doet wat je denkt
te moeten doen voor harde oren

word liever steeds opnieuw geboren
laat toch die stroom jouw oceaan
ontstijgen als een bron uit diepste
aarde dicht bij vulkanen vurig toch
ook vormen gietend van jouw lava

alleen waar jij als dichter blij mee was
jouw eigen hart zal keuren wat nu bij
jou past oude in jouw lijf geschreven
diep binnenste ervaringen kan jij
uitstrooien als diamanten in het gras

want elk gedicht van jou dat raakt
is zo spontaan door jouw vulkaan
gespuwd uit hete diepte dat vorm
geen overlevingspantser hoeft te zijn
maar wel aaibare huid gevoelig sterk

Mens en ziel

bij elke stap missen mijn voeten je
bij elke beweging missen mijn handen je
bij elke blik missen mijn ogen je
bij elk woord missen mijn lippen je

bij elke ademhaling mist mijn hele lijf je
bij elke hartslag mist mijn bron je

dat lichaam en geest een geheel zijn
is je bekend hoe ervaar je die eenheid
van lijf en van ziel die in elke cel
binnen viel toen zaadcel en eicel met
elkaar wilden samengroeien tot leven
dat werd gegeven en wordt genomen
en als de tijd ervoor is gekomen uit
elke cel van het lijf de ziel weer vertrekt
naar het verblijf in haar baarmoeder
de oceaan waaruit zij stroomde

bij elke ademhaling mist mijn ziel je
bij elke hartslag missen lijf en ziel je

Zware dag

zwaar
valt
de steen
van
mijn
hart
omlaag

een diep
gat in
de grond

ik
blijf
staan

want jij
raakt mij
aan

Vrijheid geboeid

in mijn ogen kijkend vraag jij mij
ben jij vrij je wacht nog steeds op
antwoord ik kan het jou nooit geven
want mijn hele leven heb ik vrijheid
niet gekend ik heb haar niet gezocht

geboeid ben ik geboren ontroerd door
leven als een gift ongevraagd aan mij
gegeven geraakt door het verlangen lijf
met ziel zo te verbinden onlosmakelijk
voor elkaar en anderen tot één wezen

kijk dieper in mijn ogen ga lezen hoe
open mijn gebondenheid met jou er
leeft in elke ademhaling ontmoet
je daar mijn diepste banden mijn hart
mijn vrijheid liggen in jouw handen

verbonden wil ik zijn met alle vrijheid
in mijn ziel die leven geeft ontvangt
verbinden wil ik onvoorwaardelijk
vrijheid mag mij boeien dag en nacht
als ik jou lief kan hebben levenslang

Boogvormig

ik hunker naar een leven
in je warm gesloten huis
achter boogvormige ramen
voor een knisperend fornuis

een schapenvacht waarop
ik stil kan liggen met een
boek door jou geschreven
drie delen zal het hebben

waarin heel even jouw
hartstocht voor de grote
liefste op mag vlammen
voorbode van verlangen

naar rakelings ontvangen
pure tederheid die steeds
verblijdt die alle cellen
zachtjes durft te strelen

Benadering

lees en hoor

mijn woorden
bij benadering
beschrijven zij
een wereld
mensenlevens
ver weg van elke
werkelijkheid
zoals een schilderij
ja zelfs een foto
het levende model
laat zien als beeld

alleen bezieling

die mijn woorden
draagt op vleugels
geeft leven aan de
liefde in mijn taal
je hoort de hartslag
ziet het vuur de
ziel die liefde heet
maakt dat ik leef
zij heeft mij bedacht
geen woord heeft mij
gemaakt maar stilte

Zien

jij kijkt mij aan

een wijde jas valt
om mijn schouders

ik kijk jou aan

een zachte sluier licht
omarmt jouw hele lijf

zo veilig rijk zo blij

vol liefde geen bezit

Realiteit

realiteit valt over me heen
als een zware donkere deken

mijn ogen hebben wel gekeken
maar mijn oren waren gesloten

weer zal ik verder moeten gaan
alleen opnieuw diep droevig en

eenzaam naar de bron waar ik
mijn kracht weer tegenkom

daar kan ik rusten na een lange weg
vol heftig verlangen en harte wensen

ik zal pas opstaan zonder bang te zijn
als heel mijn hart genezen is en vrij

open voor het nieuwe avontuur nu weer wel
luisterend naar het eigen vuur van die ander

realiteit valt opnieuw over me heen
nu als een sluier zo zacht zo licht

met oren wijd open leef ik dapper alleen
waakzaam verblijdt mijn hart weer mijn ziel

Nog een vraag

zodra mijn voet
een buik uit kwam
was ik bestemd
te sterven

zodra mijn long
vol adem liep

mijn stem de dood
mocht erven

zodra dit leven
mij verbindt met
alle dood en leven in
het heelal

zal ik verbonden
leven en ook sterven

voel ik dan geen
woede angst

omdat ik denk
zo hoort het toch
voor iedereen
en alles?

Laatste afscheid

jouw spiegel breekt

duizend stukjes spiegelglas
vliegen in het rond
terstond probeer je ze te lijmen
maar niets valt meer te rijmen met
hoe jij was toen het begon
te dagen tussen ons

nu valt de nacht voorgoed

Buiging

terwijl
ik naar
je kijk
en luister
opent
zich jouw
warme
hand mij
tegemoet
ik buig
leg zacht
mijn kus
diep middenin
jij sluit
je hand
heel snel
bewaart
verwonderd
deze
buiging
vandaag
en morgen
elke dag
en ja
voorgoed

Dankwoord

Deze verdichte gedachten in mijn vierde bundel 'Mens en vuur' zijn wederom gelezen en liefdevol gescreend op taal en kwantiteit door mijn vrienden Dick Hagoort, Monique Rooijmans en Henk Kroon.

Sjoukje Ziel, grafisch ontwerpster, heeft weer de vormgeving verzorgd zoals zij ook deed bij de eerste drie bundels.

Als dank voor het mogen proeven van leven en liefhebben wil ik ook deze bundel geven aan mijn dierbaren.

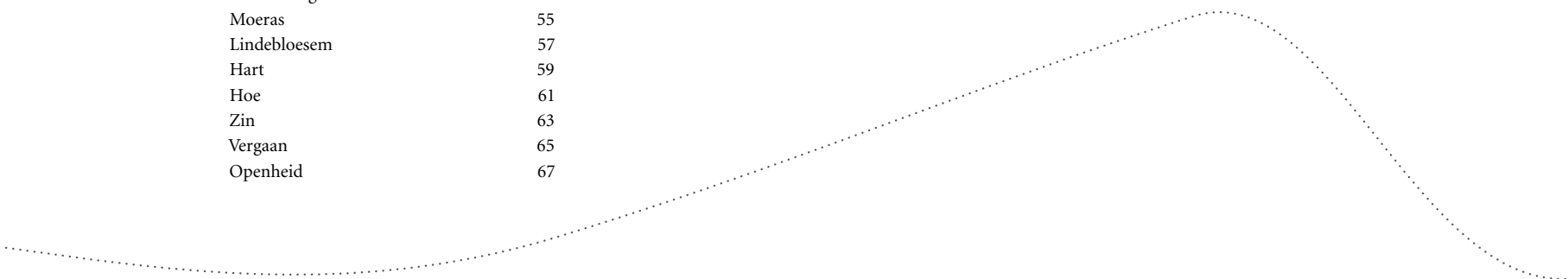
Van harte dank ik iedereen die mij inspireerde en ondersteunde bij het wordingsproces en het uitgeven van deze bundel 'Mens en vuur'.

MJJ

Inhoud

Voorwoord	3
Beeld	7
Hoe hoog hoe diep	9
Aanraken	11
Houden van	13
Aanraking is een gedicht	15
Het lijkt maar is het niet	17
Vuur	19
Kus	21
Ongeloof	22
Beproefd	25
Vlinder	27
Herfst vlinder	29
Dezelfde vlinder	31
Vlinder nieuw	33
Vlinder leeg	35
Zijn voor elkaar	37
Dichtbij	39
Diepe liefde	41
Bijeen	43
Ga verder	45
Geraakt	47
Mens tot mens	49
Onstuimig	51
Oeroud begeren	53
Moeras	55
Lindebloesem	57
Hart	59
Hoe	61
Zin	63
Vergaan	65
Openheid	67

Taal brug	69
Schok	71
Kwantum	73
Penelope aan Odysseus	75
Leed	77
In Venetië	79
Een blik	81
Poëzie	83
Mens en ziel	85
Zware dag	87
Vrijheid geboeid	89
Boogvormig	91
Benadering	93
Zien	95
Realiteit	97
Nog een vraag	99
Laatste afscheid	101
Buiging	103
Dankwoord	105

“Mens en vuur”

is de vierde bundel van Monika M. Joras

Monika M. Joras is geboren op 14 juli 1941 in Oberwesel aan de Rijn, Duitsland en is getrouwd met Ton Jongerius sinds 1970.

Zij heeft gewerkt als psychiater, psychotherapeut, systeemtherapeut, opleider en supervisor in een multidisciplinair dagbehandelingscentrum.

Na haar pensionering leidde ze nog tot 2015 collegae tot leertherapeut op. Nu is zij niet meer praktiserend.

Zij blijft actief als vertrouwenspersoon van een opleidingsinstituut en als bestuurslid van de interculturele sectie van de NVRG.

Het mogen opschrijven van verdichte gedachten wordt door haar als een geschenk ervaren dat ze graag deelt met anderen. Zij houdt van de dialoog.

www.monikajoras.nl

Besef

Steeds meer besef ik dat
mijn hele leven en werken
een teder liefdeslied is op
de mens de aarde op heel

het leven in al zijn vormen

op verschillende talenten
voortdurend en verbonden
in ontwikkeling zijnde
op alle kleuren van de

regenboog en van de ziel

verwonderd viel ik met
mijn voorhoofd op
de stille grond bij dit besef
daar vind ik me nog steeds

op elk moment voorgoed

